

EVCİMEN ÇİÇEK

I.

Susamak sanatının annesidir toprak
Çehresinde yağmur suyu
Ağır adımlarla sana döner

Ve seni evcimen bir çiçek olarak
Sayıklayan balkonlarda
Yaşam yeniden filizlenir

O zaman
Kımıldayan bir köy olur hatıraların
Elinle koyduğun gibi bulursun çeşmeleri

Bahçenden uzakta kalan her şeyin
Yudum yudum öldüğünü görürsün

Ve zamanın ardımızda bıraktığı birkaç közün
Yalnızlığımızı söne söne yuttuğunu

II.

Artık yorma aynaları, yorma saksıları
Anılacak günleri, üflediğin kavalını

Çünkü soluğunun eşiklerden silinmesiyle
Kalbimin kokusunu
Belki yeniden duyacak gözlerim
Bambaşka şarkılar söylese de hatıralar
Ver elini susmaya gidelim diye seslenecek
İçimizde yeşeren çocuk

Geriye yaşamın kınalı mektubundan şu satırlar kalacak

“Sanmakla susmak arasında
Çürüyen bir deniz olduğumuzu anladığımız gün
Ağır adımlarla döneceğiz çiçeğe
Yani o sonsuzzzzz geleceğeeee”

Mevlüt Şener